

רע"פ 3530/18 - סמי אלטורי, יוסף אבו מוסא, זוהיר אבו מוך נגד מדינת ישראל, המתלונן

בבית המשפט העליון

רע"פ 3530/18
רע"פ 3593/18

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש ברע"פ 3530/18: סמי אלטורי

המבקשים ברע"פ 3593/18: 1. יוסף אבו מוסא
2. זוהיר אבו מוך

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. המתלונן

בקשות רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 12.4.2018, בע"פ 11251-11-17; בע"פ 63105-10-17; בע"פ 25025-11-17; שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: י' גריל - שופט בכיר; א' אלון; ו-ש' שטמר - שופטת עמיתה

בשם המבקש ברע"פ 3530/18: עו"ד יניב שגב

בשם המבקשים ברע"פ 3593/18: עו"ד סוף-אלדין ותד

החלטה

1. לפניי שתי בקשות רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי חיפה, בע"פ 11251-11-17; בע"פ 63105-10-17; בע"פ 25025-11-17 (כב' השופטים: י' גריל - שופט בכיר; א' אלון ו- ש' שטמר), מיום 12.4.2018. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורם של המבקשים ברע"פ 3593/18; והתקבל חלקית ערעורו של המבקש ברע"פ 3530/18, על גזר דינו של בית משפט השלום בחדרה, בת"פ 29284-12-14 (כב' השופט הבכיר א' קפלן), מיום 27.9.2017.

2. בהחלטתי מיום 7.5.2018, הוריתי על עיכוב ביצוע עונשי המאסר לריצוי בפועל אשר הושתו על המבקשים, עד להחלטה אחרת.

רקע והליכים קודמים

3. נגד המבקש ברע"פ 3530/18 (להלן: המבקש 1), המבקש 1 ברע"פ 3593/18 (להלן: המבקש 2), והמבקש 2 ברע"פ 3593/18 (להלן: המבקש 3) הוגש כתב אישום המייחס להם גניבה, לפי סעיפים 384 ו-29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); והסגת גבול פלילית, לפי סעיפים 447(א) ו-29(א) לחוק העונשין. מעובדות כתב האישום עולה, כי בחמישה מועדים שונים במהלך חודש יוני 2013, נכנסו המבקשים למחסן ציוד כימי בקיבוץ להבות חביבה השייך למתלון, ללא רשותו, וגנבו משם ציוד רב, אשר שווי 2,000,000 ₪. נטען, כי המבקשים העמיסו את הרכוש למשאית, אשר באמצעותה הובילו את הרכוש אל מחוץ לקיבוץ, וזאת ללא הסכמת הבעלים, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהם מתכוונים בשעת הנטילה לשלול את הרכוש שלילת קבע מבעליו. כתב האישום ייחס למבקשים את ביצוע המעשים בצוותא חדא.

4. ביום 12.7.2017, הורשעו המבקשים, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום. במסגרת הכרעת דינו, התייחס בית משפט השלום, לראיות שונות בנוגע לערכו של הציוד הגנוב. במסגרת עדותו של המתלון, הוצגה חשבונית המעידה על מכירה של מכשיר, אשר נותר במחסן לאחר האירועים נשוא כתב האישום, ונמכר לבדו "בעשרות אלפי שקלים". המתלון העיד עוד, כי היקף הנזק המתואר כתב האישום, "לא מתקרב כלל" לנזק שנגרם לו, כתוצאה ממעשיהם של המבקשים. המתלון הגיש הערכת שמאי ובו פירוט הציוד הגנוב ושווי, אולם לטענתו "הערכת המומחה היא זהירה ואינה משקפת את שווי הסחורה [אשר נגנבה] לו נמכרה בשוק החופשי". בית משפט השלום מצא חיזוק לגרסת המתלון בעדותו של חברו, בעל עסק שכן למחסן של המתלון (להלן: עד תביעה 3). עד תביעה 3 הבהיר, כי הסחורה שנגנבה מהמחסן היא "סחורה ייחודית שרק המתלון מחזיק ברשותו". בית משפט השלום עמד על עדותו של עובד במגרש הגרוטאות בבקעה אל גרביה (להלן: עד תביעה 14), בו מתקיים סחר בגרוטאות ברזל, אשר אליו הובאה הסחורה הגנובה. עד תביעה 14 "העיד כי התקבל אצלו ברזל ועל פי המשקל שילם [למבקש 2] את

מה שלהערכתו מהווה שווי טון ברזל".

5. ביום 27.9.2017, גזר בית משפט השלום את דינם של המבקשים. בית משפט השלום ציין, כי "השווי המדויק [של הציוד הגנוב] לא הוכח מעבר לספק סביר... עם זאת, ברור שהשווי הוא של מאות אלפי שקלים - הואיל ומדובר במכונות שנועדו למכירה ולא בגרוטאות מתכת". עוד הובהר, כי "המתלון אישר שהמסמכים [הערכת השמאי לנזק ואישור רואה חשבון לעניין עלויות נלוות] אינם יכולים ללמד [על שווי של הציוד הגנוב]". בית משפט השלום עמד על הערך המוגן בו פגעו המבקשים במעשיהם; על נסיבות ביצוע העבירה; ועל מדיניות הענישה הנוהגת, וקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינם של המבקשים ינוע במנעד שבין 6 ל-24 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בבואו לקבוע את עונשם של המבקשים בגדרי המתחם, הטעים בית משפט השלום, כי יש להבחין בין המבקש 2, אשר לו "עבר מכביד בעבירות רכוש", בגינם הוא ריצה מספר מאסרים, לבין המבקשים 1 ו-3, להם "אין עבר פלילי (למעט תעבורה), ובאי כוחם הצביעו על נסיבות חייהם הקשות". עוד ציין בית משפט השלום, כי המבקשים לא נטלו אחריות על מעשיהם. לאחר זאת, השית בית משפט השלום על המבקש 2 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ועל המבקשים 1 ו-3 הושתו 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בנוסף, הטיל בית משפט השלום על שלושת המבקשים, 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורם, לבל יעברו עבירת רכוש שעונשה שנתיים מאסר ומעלה; ופיצוי למתלון בסך 50,000 ₪, כל אחד.

6. כל אחד מהמבקשים הגיש לבית המשפט המחוזי בחיפה ערעור נפרד, המכוון כלפי הרשעתם בדין ולחלופין על חומרת עונשם. ביום 21.12.2017, הודיעו ב"כ המבקשים, כי לאחר ששמעו את הערות בית המשפט, הם חוזרים בהם מערעורם על הכרעת הדין, וביקשו להפנותם לקבלת תסקירים מאת שירות המבחן, בקשה לה נעתר בית המשפט המחוזי.

7. מתסקיר המבחן שהתקבל בעניינו של המבקש 1 עולה, כי הוא בן 46, אב לחמישה ילדים, אשר נקלע לחובות כבדים. רעיותו סובלת מדיכאון לאחר לידה, בנו לוקה ב"הפרעת התנהגות", והמבקש 1 עצמו סובל ממחלה, בגינה הוא נמצא במעקב רפואי. שירות המבחן התרשם, כי המבקש 1 "נוקט בעמדה קורבנית... והתייחסותו מאופיינת בנטייה להעדר אחריות ביחס לעבירה", ולפיכך לא הומלץ להעמיד את המבקש 1 במבחן. עם זאת, העריך שירות המבחן, כי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, יוביל "לגרסיה משמעותית במצבו ובמצב משפחתו [של המבקש 1] הן מבחינה כלכלית והן מבחינה תפקודית", והמליץ להשית עליו עונש לריצוי בעבודות שירות.

אשר למבקש 2, הוא בן 51, אב לחמישה ילדים. שירות המבחן ציין, כי הוא "אינו נוטל אחריות לביצוע העבירות [בהן הורשע] ומשכך, אינו חש חרטה, אשמה או בושה והוא אף שולל זיקה פלילית להתנהגותו". מתסקיר המבחן בעניינו של המבקש 2 עולה, כי זוהתה אצלו "הזדהות עם נורמות וערכים עברייניים ומעורבות בתת תרבות עבריינית", וכן צוין עברו הפלילי, הכולל 13 הרשעות קודמות בתחומי רכוש ואלימות רחוב. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של המבקש 2, והמליץ כי אם תוטל עליו תקופת מאסר, יבחן שב"ס את צרכיו הטיפולים.

מתסקיר המבחן שהוגש על אודות המבקש 3 עולה, כי הוא כבן 50, ואחראי מבחינה כלכלית על משפחותיהן של אשתו הראשונה והשניה. המבקש 3 הוא בעל נכות בשיעור של 49%, אך כיום הוא אינו מוכר כזכאי לקצבה. שירות המבחן ציין, כי למבקש 3 רישום תעבורתי בגין 35 הרשעות קודמות, וכי הורשע בשלוש הזדמנויות נפרדות בפלילים,

בשל נהיגה בזמן פסילה ונהיגה תחת השפעת אלכוהול. עוד נמסר, כי המבקש 3 אינו נוטל אחריות על מעשיו, ותופס את עצמו "כקורבן למעשה שלא הוא עשה, כי אם שותפיו". שירות המבחן התרשם, כי המבקש 3 "מתנהל באופן בעייתי ומתקשה להציב לעצמו גבולות ולדחות סיפוקים", וכי הסיכון להישנות העבירה בעניינו הוא גבוה, ובנסיבות אלה שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של המבקש 3.

8. ביום 12.4.2018, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורם של המבקשים 2 ו-3, וקיבל חלקית את ערעורו של המבקש 1, שכזכור, כווננו, בסופו של דבר, כלפי חומרת עונשם. בית המשפט המחוזי לא ראה לקבל את טענת המבקשים, לפיה "הספק שנותר" לגבי שוויו של הרכוש הגנוב, בשל היעדר הוכחת השווי המדויק של הרכוש, צריך לפעול לטובתם, "כמקובל במשפט הפלילי". בית המשפט המחוזי התייחס, בהקשר זה, לאינדיקציות המעידות על ערך הציוד הגנוב, אשר עלו ממכלול הראיות. בין היתר, עמד בית המשפט המחוזי על עדות המתלונן, ממנה עולה כי לא ניתן להשיג במדינת ישראל חלק מהמכשירים שנגנבו, אלא רק במדינות אחרות; כי מדובר במכשירים "מאוד ייחודיים שעשויים ממתכות מאוד מיוחדות"; וכי עקב הגניבה נגרם לחברה בבעלות המתלונן נזק כלכלי כבד, המשתקף גם בעלויות נלוות לתפעול החברה, דבר המעמיד אותה בסכנת סגירה. לכך יש להוסיף את אישור רואה החשבון שהוגש על ידי המתלונן, כאסמכתא לעלויות הרבות שנגרמו לו. בית המשפט המחוזי ציין, כי דבריו של עד תביעה 3 חיזקו את גרסת המתלונן, לפיה "הסחורה שנגנבה היא סחורה ייחודית שרק המתלונן מחזיק ברשותו". בית המשפט המחוזי קבע, כי מהראיות עולה שהמבקשים גנבו "חלק ניכר מן המלאי" השייך למתלונן, וזאת על רקע העובדה שמבקשים פעלו במהלך חמישה ימים נפרדים. לאור האמור, קבע בית המשפט המחוזי, כי:

"אף אם לא ניתן לקבוע במדויק מה השווי הכספי של הציוד שנגנב, ברי שהנזק שנגרם למתלונן הוא אכן נזק כבד, ולכן העובדה שלא ניתן לנקוב בשווי הכספי המדויק, אין בה, כשלעצמה, כדי להביא להקלה בענישה שהוטלה על המערערים [המבקשים] בבית המשפט קמא."

בית המשפט המחוזי ציין, כי נסיבות ביצוע המעשים בצוותא חדא, במהלך חמישה ימים תמימים, ולאחר תכנון מוקדם, שכלל גם הזמנת משאיות להעמסת הציוד, כל אלה מוסיפים "נופך של חומרה למעשיהם של המערערים [המבקשים]".

עם זאת, החליט בית המשפט המחוזי לקצר את עונשו של המבקש 1, כך שתקופת המאסר תעמוד על 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בציינו כי:

"לאחר שהצבנו לנגד עינינו... את חומרת העבירות ואת הנזק המשמעותי שנגרם למתלונן, את התכנון המוקדם של ביצוע העבירות, התעוזה והתחכום מחד גיסא, ומאידיך גיסא, את העדר ההרשעות הקודמות בפלילים, את הנסיבות האישיות והמשפחתיות של אלטורי [המבקש 1] ורעיותו, ואת כל האמור והמפורט בתסקיר המבחן, סבורים אנו שיש מקום להקלה מסוימת באורך תקופת המאסר בפועל של אלטורי [המבקש 1]."

מנגד, דחה בית המשפט המחוזי את טענותיו של המבקש 2 בנוגע לחומרת עונשו, בקובעו כי לא נמצא "כי נפל

פגם בקביעת המתחם ובקביעת עונשו של אבו מוסא [המבקש 2] במסגרת המתחם, וזאת הן נוכח חומרת העבירה והן נוכח עברו הפלילי המכביד".

אשר למבקש 3, ציין בית המשפט המחוזי, כי אמנם אין לחובתו של הלה הרשעות קודמות בפלילים, ואולם, בניגוד למבקש 1, הוטלו על המבקש 3 בעבר שני עונשי מאסר לריצוי בפועל, בגין נהיגת רכב ללא רשיון נהיגה, ונהיגה בזמן פסילה. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש 3, בקובעו, "כי לא נפלה כל שגגה במתחם הענישה שהציב לעצמו בית משפט קמא... כשם שלא נפלה שגגה בעונש הקונקרטי שהטיל בית משפט קמא... בשים לב לחומרת העבירות שבוצעו, לרבות הנסיבות בהן בוצעו העבירות (ביצוע בצוותא, תכנון מוקדם, תעוזה ותחכום, כפי שכבר פירטנו לעיל) ובשים לב לנזק המשמעותי שנגרם למתלונן".

אשר להשגות המבקשים על גובה הפיצוי שנקבע בעניינם, קבע בית המשפט המחוזי, כהאי לישנא:

"לא ראינו להתערב בסכום הפיצוי (₪ 50,000) שבו חויב כל אחד משלושת המערערים [המבקשים] ונציין, כי בפסיקת פיצוי לפי סעיף 77 של חוק העונשין לא נדרשת הוכחה של שיעור הנזק, כפי שנדרש הדבר בהליך אזרחי, וכן ראוי לציין, שסכום הפיצוי אינו קשור ליכולת הכלכלית של הנאשם החייב בתשלומו, ואי-יכולתו של הנאשם אינה משמשת אמת מידה בקביעת גובה הפיצוי".

הבקשות לרשות ערעור ותגובת המשיבה

9. בבקשות רשות הערעור המונחות לפניי, משיגים המבקשים על חומרת עונשם. המבקש 1, טוען כי יש לקצר את עונש המאסר שלו מ-9 חודשים ל-6 חודשים אשר ירוצו בעבודות שירות; ולהקל בסכום הפיצוי למתלונן אשר הושת עליו. המבקשים 2-3 גורסים כי יש להתערב במתחם העונש ההולם שנקבע בעניינם ולהקל בעונשי המאסר אשר הוטלו עליהם. המבקשים מלינים על כך, כי נקבעו בעניינם מתחם ענישה ועונשי מאסר מחמירים, מבלי שבית משפט השלום קבע את שיעור הנזק שנגרם למתלונן, כתוצאה ממעשיהם. לטענת המבקשים, לא ניתן לבסס את מתחם הענישה על הערכה של גובה הנזק, דבר שלא הוכח כדבעי, וכן הדבר לגבי העונש בגדרי המתחם.

המבקש 1 משיג על שתי הראיות שבהסתמך עליהן קבע בית משפט השלום, לטענתו, את שיעור הנזק - חוות דעתו של שמאי, אותה הגיש המתלונן במהלך עדותו, ודבריו של עד תביעה 3 בבית משפט השלום. ביחס לחוות דעת השמאי, טוען המבקש 1, כי בית משפט השלום עצמו קבע, כי לא ניתן ללמוד מהמסמך על שווי הציוד הגנוב. אשר לעדותו של עד התביעה 3 נטען, כי העדות מהווה עדות שמיעה, כמו גם עדות סברה של עד שאינו מומחה. המבקש 1 מפנה לעדותו של עד תביעה 14, עובד מגרש הגרוטאות, אשר רכש את הציוד, והנפיק שתי חשבוניות בהן נקב את סכום הרכישה ואת סוג וכמות הסחורה. המבקש 1 סבור, כי ניתן לקבוע את שווי הנזק בהתבסס על החשבוניות הללו. עוד מוסיף וטוען המבקש 1, כי מאחר שלא ניתן להעריך את שווי המכשירים שהיו במחסן, אך ניתן להעריך את שווי הברזל לפי החשבוניות האמורות, היה מקום לאמץ את השווי האמור, כשיעור נזק אשר מיטיב עם המבקשים. לשיטתו של המבקש 1, לא ניתן להטיל פיצוי, לפי סעיף 77(ב) לחוק העונשין, ללא הערכה מדויקת של הנזק.

במסגרת טיעוניו להקלה בעונשו, עמד המבקש 1 על נסיבותיו האישיות הקשות, ובכלל זאת אלו שהוצגו בתסקיר שירות המבחן, והוסיף כי הוא סועד את אביו הקשיש והחולה, ותומך במשפחת אחיו, אשר לה בת נכה בשיעור של 100%.

המבקשים 2-3 טוענים להפליה בעונשים שהושתו עליהם, ביחס לעונשו של המבקש 1, אשר הוקל במסגרת ערעורו לבית המשפט המחוזי. המבקש 3 טוען, כי הוא נעדר עבר פלילי רלוונטי לעבירות נשוא כתב האישום, ואין בעברו התעבורתי כדי להצדיק עונש חמור מזה שהושת על המבקש 1. המבקש 3 גורס, כי גם אם הוא הורשע בעבירות דומות, הרי שמדובר בעבירות שנעברו "בעבר הרחוק" ואין בכך להצדיק הטלת עונש כפול לעומת עונשו של המבקש 1.

10. המשיבה הבהירה בתגובתה, כי בית משפט השלום קבע ששיעור הנזק הוא גדול ומשמעותי, על סמך העובדה כי מדובר בצידוד כימי יקר; בשים לב לעובדה כי מדובר בכמות מכונות גדולה שנגנבה; וכן על סמך עדותו של המתלונן בדבר הנזק העצום שנגרם לו ולעסקו בשל מעשי המבקשים. המשיבה הוסיפה וטענה, כי לנוכח הנזק הכבד שנגרם, הפיצוי אשר נקבע כלפי כל אחד מהמבקשים "מהווה סכום סביר – שלא לומר מינימלי – שיאפשר למתלונן ... טיפול של 'עזרה ראשונה' על הנזק העצום שנגרם לו". עוד סבורה המשיבה, כי יש לדחות את טענת המבקשים 2 ו-3, לפיה הפחתת עונשו של המבקש 1 מפלה אותם. זאת, מאחר שקיים שוני רלוונטי בין המבקש 1 ליתר המבקשים, הנעוץ, בין היתר, בהיעדר הרשעות קודמות בפלילים; בנסיבותיו האישיות של המבקש 1; ובהמלצת שירות המבחן בעניינו. עם זאת, סבורה המשיבה, כי אין מקום להקל עוד בעונשו של המבקש 1, לאחר שהוא זכה להקלה ניכרת בעונשו, במסגרת פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

דין והכרעה

11. הלכה היא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" שמורה למקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או למקרים בהם מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי צדק שנגרם למבקש (רע"פ 2622/18 איתן אמי- עובדים זרים לבניין בע"מ נ' מדינת ישראל - רשות האוכלוסין וההגירה (18.7.2018); רע"פ 2627/18 ביטון נ' מדינת ישראל (5.7.2018)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה, כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות. טענותיהם של המבקשים בדבר שיעור הנזק שנגרם למתלונן, גם אם מדובר בהערכה בלבד, מופנות כלפי ממצאים שבעובדה, אשר נקבעו על ידי בית משפט השלום, וכידוע הוא כי ערכאת ערעור איננה נוטה להתערב בקביעות מעין אלה שנעשו על ידי הערכאה הדיונית (רע"פ 4770/18 הדורה נ' מדינת ישראל (12.7.2018); רע"פ 2423/18 עוזרי נ' מדינת ישראל (20.6.2018)). ביתר שאת אמורים הדברים, שעה שמדובר בערכאת ערעור "בגלגול שלישי" (רע"פ 2627/18 ביטון נ' מדינת ישראל (5.7.2018); רע"פ 3158/18 ליבוביץ נ' מדינת ישראל (26.6.2018)). עוד אוסיף, כי הבקשה שלפניי משיגה על חומרת העונש שהושת על המבקשים, וכידוע, בקשות כגון דא אינן מצדיקות, ככלל, מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", אלא במקרים חריגים בהם חלה סטייה קיצונית ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים (רע"פ 4832/18 אלגדאמין נ' מדינת ישראל (12.7.2018); רע"פ 2870/18 כהן נ' מדינת ישראל (11.6.2018)). סבורני, כי עונשם של המבקשים אינו סוטה מרמת הענישה הנוהגת בעבירות דומות, ולפיכך אין הצדקה להתערב בקביעותיהן של הערכאות הקודמות. די בטעמים אלו כדי לדחות את הבקשה.

12. למעלה מן הצורך, אתייחס למקצת מטענות המבקשים. לא מצאתי ממש בטענה, לפיה בהעדר קביעה מדויקת של גובה הנזק שנגרם למתלונן, לא ניתן להחמיר בעונשם. מקובלת עליי עמדתו בית המשפט המחוזי, כי חרף העובדה שלא ניתן לאמוד את שווי המדויק של הרכוש שנגנב, הוכח כי הנזק שנגרם למתלונן הוא כבד. אין בעובדה שהנזק הוערך על ידי בית משפט השלום במאות אלפי שקלים, כדי למנוע קביעת מתחם ענישה הולם ועונש ראוי על כל אחד מהמבקשים. אוסיף ואדגיש, כי עונש המאסר שהוטל על המבקשים נובע לא רק משיעור הנזק הרב שנגרם למתלונן, אלא גם נעוץ בנסיבות החמורות בהן בוצעו העבירות ובמדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון דא.

13. אשר לטענת המבקשים, כי שגה בית משפט השלום כאשר הטיל רכיב של פיצוי ללא הערכה מדויקת של הנזק, דינה להידחות. בית משפט זה עמד בעבר על אופיו של הפיצוי בהליך הפלילי, בקובעו כי, בשונה מפיצוי במשפט האזרחי, "הנזק או הסבל", בגינם נפסק פיצוי לפי סעיף 77(ב) לחוק העונשין, אינם טעונים "הוכחה מפורטת הניתנת לחישוב מדויק" (דנ"פ 5625/16 אסרף נ' בוקובזה (13.9.2017)). עוד יש להדגיש, כי אין ניתן לקבל את קביעת שיעור הנזק בהתבסס על חשבוניות שהוציא עד תביעה 14, אשר הונפקו במגרש הגרוטאות. חשבוניות אלו אינן משקפות נכונה את נזקיו של המתלונן, אשר עוסק במכשור כימי יקר, ולא בסחר במתכות.

14. בסופו של יום, סבורני כי העונשים אשר הושתו על המבקשים הינם ראויים ומאוזנים, ומבטאים התחשבות בכלל השיקולים לקולה ולחומרה. בין היתר, אינני רואה לקבל את טענת המבקשים 2 ו-3 להפליה בענישה, אשר דומה כי נטענה בעלמא, שכן הפערים בין עונשיהם של המבקשים 2 ו-3 לבין עונשו של המבקש 1 מבוססים על הבדלים קונקרטיים בנסיבותיהם האישיות, ובעברם הפלילי.

15. לאור האמור, לא מצאתי להתערב בתוצאה אליה הגיע בית המשפט המחוזי, ולפיכך דין בקשת רשות הערעור להידחות.

16. החלטתי על עיכוב ביצוע עונשי המאסר מתבטלת בזאת, והמבקשים יתייצבו לריצוי עונשיהם, ביום 13.8.2018 עד השעה 10:00, בבית המעצר קישון, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותם תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקשים לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"א באב התשע"ח (23.7.2018).

ש ו פ ט